

KOERS NAAR *Groenland*

Inspiratie, daadkracht en een boel ambitie. Meer heb je niet nodig om een droom waar te maken. Sipko van Sluis, eigenaar van North-Line Yachts, neemt ons mee op zijn unieke reis met een North-Line 42 Wheelhouse van IJsland naar Groenland en weer terug.

Dit avontuur begon 25 jaar geleden, toen ik een verhaal las over de tocht van een zeiljacht naar IJsland. Een droom, zo leek me, maar wel één die ik ooit uit zou laten komen. Bij het bouwen van de *Dauntless* wist ik dat de droom waarheid zou worden: met dit schip zou ik die tocht gaan maken. Het zou het eerste semi-deplacement motorjacht zijn om op kruissnelheid zonder extra brandstof van Nederland naar IJsland te varen, en door naar Groenland als de weersomstandigheden het toe zouden laten. Het leek een puzzel en alle stukjes vielen langzaam maar zeker op hun plek...

15 JULI 2016, REYKJAVÍK (IJSLAND)

In IJsland is de eerste uitdaging om een kaart van Groenland te bemachtigen. Het idee dat die op iedere straathoek te koop zou zijn, wordt de grond ingeboord. Een aardig meisje in een winkel in Reykjavík denkt mij te helpen door me een poster van IJsland aan te bieden. Afijn, eerst maar inkopen doen. We laden de auto vol, rijden wat rond, bekijken een aantal dingen en vragen her en der om een zeekaart. Voor we het weten is de dag voorbij. Het schip wordt klaar gemaakt voor vertrek. Van vier mannen op een oude Engelse Pilot Cutter krijg ik te horen dat ze onderweg de laatste twee dagen harde wind hebben gehad. Ik krijg van hen een adviesroute door: beter naar het noorden en dan naar Scorebysund. De fjord hier is ongerepeter en gemakkelijker aan te lopen. Wel lopen we meer kans op ijs en dus moet ik goed op de icecharts kijken. Hun kaarten kopiëren is geen probleem.

18 JULI 2016, REYKJAVÍK

Nadat de havenmeester nog een weerbericht heeft uitgedraaid en een laatste ijskaart heeft gedownload, vertrekken we om kwart voor twaalf in de ochtend. We zitten de middag in de kuip en onze koers is op de Snæfellsjökull: een grote berg met eeuwige sneeuw. We zien hem al op 50 mijl, maar het lijkt een eeuwigheid alvorens we de berg ronden. Om 21.00 uur zijn we ter hoogte van de Kaap en wordt de golfslag grimmig: hoge, steile golven slaan te pletter tegen de romp van het schip. Hoewel we koers verleggen naar buiten duurt het tot 3.00 uur

we niet de hele nacht in een storing komen te zitten, moeten we vaart maken. We kunnen het ons echter niet permitteren om hard te varen, want heen en terug naar Groenland plus varen in de Kangertittivaq-fjord is ca. 700 mijl. Dat halen we niet als we 16 knoop varen, wél met 8 knoop, omdat we dan een range hebben van 2.000 mijl. Ik merk dat ik gespannen ben vanwege de ijsbergen, verraderlijk als ze zijn. Ze doemen zo uit het niets op. Gelukkig neemt de wind in de ochtend af en wordt de zee als een spiegel. 's Nachts zijn er drie stippen op de radar te zien. Het blijken slapende walvissen te zijn, die gewoon blijven liggen. Pas als we koers verleggen en even achteruit gaan om ze beter te bekijken, duiken de enorme beesten met een grote snuif onder water. Zo her en der zien we fontein aankomen, walvissen die ons begroeten. De mist blijkt een constante factor: hij komt en gaat. De eerste *growlers* (kleine stukken drijvend ijs) komen op het radarbeeld.

20 JULI 2016, KANGERTITIVAQ (GROENLAND)

Ik schrik op uit mijn dwalende gedachten: een eerste ijsberg doemt uit de mist op. Als een spookschip drijft het grijze silhouet voorbij. Goed opletten nu. Je ziet ze lang niet allemaal

IJsbergen doemen op vanuit het niets

's nachts voordat het rustiger wordt. Het weer heeft nog meer verrassingen in petto: opkomende mist. We zien werkelijk geen hand voor ogen. Gelukkig weet ik uit te wijken voor een stip op de radar; naar later blijkt is het een zeiljacht.

19 JULI 2016, ÍSAFJÖRÐUR

Om 11.30 uur lopen we Ísafjörður aan en meren we af bij de brandstofsteiger. Nadat de tank is volgegooid, vraag ik of ik hier geweren kan kopen. Zonder geweer is het in Groenland niet veilig vanwege de ijsberen. Ik mag zonder problemen een geweer lenen van de pompbediende, die me nog herkent van een eerdere tocht. Bij navraag blijkt een vergunning hiervoor echter noodzakelijk en wanneer dit niet in orde is kan dit bij de douane problemen opleveren. Een tweede optie is om in Groenland met een fles whisky een geweer te veroveren. Dat zijn nog eens waardevolle tips! Eindelijk zien we de mist opklaren en merken we dat de wind toeneemt. Om er voor te zorgen dat

De Dauntless is een echt expeditie-schip en gemaakt om extreme omstandigheden aan te kunnen

Zonder geweer is het in Groenland niet veilig

op de radar, maar ook de kleinere ijsbergen kunnen grote schade toebrengen aan het schip. Toenemende wind en een kapotte windmeter: dat kan er ook nog wel bij! Na het rond van Kaap Brewster varen we de fjord binnen. De lucht wordt blauw, de mist trekt op. Ik slaak bijna een zucht van verlichting. Achter ons zien we een grote besneeuwde berg liggen: schitterend in de zon. We zijn in Groenland. Afgelegde afstand: 452 mijl in 60 uur. We ankeren in Amdrup Havn, een baai tegen het dorpje Ittoqqortoormiit. We hebben het gedaan, we zijn met een eigen motorboot naar Groenland gevaren! We drinken een biertje op het succes.

21 JULI 2016, ITTOGGORTOORMIIT

Hoewel nog moe, dwing ik mezelf op te staan. Het weer is goed, maar met 6 graden wel frisjes. Van de Ieren naast ons krijgen we een aantal waardevolle tips. Zo moeten we informeren naar ene Nils als we diesel willen hebben. Aangekomen aan land met de bijboot zoeken we Nils. Met hem maken we een afspraak voor de middag. Wij nemen de kans waar en verkennen het dorpje: een prachtig natuurgebied waar de Groenlanders niet erg zuinig op zijn. We zien overal lege blikjes liggen en kapot glas. Het weerbericht is goed: het wordt de komende dagen mooi en het weekend noordenwind 12 tot 18 knoop. Perfect dus. In de supermarkt verbazen we ons dat er naast de eieren en melk geweren staan: een bijzonder assortiment. Nils houdt zich aan de gemaakte afspraak: we zien een grote bulldozer aankomen. We tanken 498 liter en kunnen betalen via een draadloos pinapparaat dat uit de cabine van de bulldozer komt. We vertrekken, maken nog wat foto's van de achter ons liggende huisjes en kijken vol bewondering naar alles wat voorbij drijft. Pas als we de foto's terugzien, hebben we in de gaten hoe immens groot een ijsberg kan zijn. Vroeg in de ochtend en honderd ijsbergen verder lopen we Hekla Havn binnen. Hier overwinterde in 1891 Lt. Ryder van de Royal Danish Navy. We speuren met onze verrekijkers de kust af en ontdekken dan de jagershut. We ankeren in 10 meter water, ondiep genoeg, zodat er geen ijs naar binnen kan. De borrel laat zich hierna uitstekend smaken.

22 JULI 2016, HEKLA HAVN

Muskieten, muskieten en nog eens muskieten. Gek worden we er van. We gaan snel ankerop en varen rustig om het eiland door de Rensund. De lunch nemen we om een uur of twee. Tegen alle adviezen in besluiten we om tóch even aan land te gaan zonder jachtgeweer. Aan boord gekomen, vertrekken we door de Rensund en komen uiteindelijk weer terug bij Hekla Havn. Zo kunnen we een kijkje nemen bij de jagershut, maar ook bij het zwerfvuil, zo jammer hier op dat mooie kiezelstrandje. Terug aan boord nemen we de route voor morgen door. De dag komt ten einde.

23 JULI 2016, HEKLA HAVN - AKUREYRI (IJSLAND)

De dag begint met een duik in het water. Daarna is het tijd om te vertrekken en zetten we koers naar Scorebysund. Er komt wind opzetten, een knoop of 10, waardoor het meteen een graad of vijf kouder wordt. Een voorbijrijvende ijsschots maakt dat ik de motoren stil leg. Ik zie vraagtekens bij de anderen: 'Wat ben je van plan?' Ze zien tot hun verbazing dat ik op een ijsschots stap. Na een mijnenveld van ijsschotsen te hebben doorkruist, komen we weer in ruimer vaarwater en staat er een meter golf. Na een uur of vier zijn er "bergen" aan golven en is de wind naar schatting 25 tot 30 knoop. Zeeziekte maakt dat we de hele nacht op z'n kop staan en de volgende ochtend chagrijnig aan de dag beginnen. Hoge golven en mist. Maar dan komt het eiland Grimsy alweer in zicht, op 40 kilometer van IJsland, waar we voor de zekerheid tanken en ook eten en een uurtje kunnen bijkomen. Voor we het weten zijn we weer terug in IJsland, in Akureyri.

10 AUGUSTUS 2016 - DE WADDENZEE TUSSEN VLIELAND EN HARLINGEN

Mijmerend denk ik terug aan de reis die nu bijna achter me ligt: een droom waargemaakt, een wens vervuld. Het miezert, we zijn weer thuis. Zes weken zijn we onderweg geweest, 4.300 zeemijl gevaren en 390 motoruren gemaakt. Dit schip heeft zich meer dan bewezen en heeft alle omstandigheden goed weten te doorstaan. In die zin maakt de Dauntless haar naam waar: onverschrokken, zonder vrees, zonder angst. Door mijn hoofd schiet de gedachte: Wie droomt, kan waarmaken. 📍

